

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Quartus. Potest tamen & debet caueri modus vnionis, qui est per
generalem ad Deum conuersionem, & inhaesionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

cauentia actualis vnionis, & vitalis in Deo afficientiæ; sed etiam obscura, & tædiosa mentis crassities, positiuè subsequitur, quam ipse relapsus ad propriam nuditatem directè corrigit, dum animū semisopitum à tali quali generali frui- tione, aut potius ab obscuri phantasma- tis inhæsiōe expergeficit. Secundò nō potest nec debet caueri eiusmodi spiri- tus soleitas; tum quia vita humana non in vna continua eademquē; sed disse- cta, & varia actione, transigitur: tum etiam quia non in instanti; sed paulatim fit maior radicatio in charitate; sicut fer- rum igni iniectum candere incipit, in vna quidem parte naturam ignis parti- cipans, in contigua autem summè ca- lens, nondum tamen candens.

Iam verò præter hæc singulariter ob- seruandum venit, quod scilicet. toties quo- ties ab actuali vnione fit prolapsus, per interruptionem continget quidem se- paratio, & soleitas; non tamen semper positiua tristitia, aut tædium sensuale; sed aliquando nuditas tantum, seu ca- rentia amicabile vnionis. vnde etiam non cessat progressus ipsius status vnio- nis; quia moderata erectione per cen- tralem, & mediam, ad summam vsque spiritus diuini sphæram, mentali situ, vel vbi perficitur. cum autem continua sit inclinatio ad fundum, seu principium dilectionis (licet ex originali peccato vitiatum) & ante debitam actionem, mysticus per quietem incongruè diuinis frui gestiat, hinc consequenter dicimus,

*Quod possit & debeat caueri modus V-
nionis, qui est per generalem ad
Deum conuersionem, &
inhæsiōem.*

ARTICVLVS QVARTVS.

Contemplantibus, vel adspiranti- bus, generalem a modum auersio- nis ab ijs quæ quasi nihil sunt, & conuer- sionis ad ea quæ Dei sunt, relinquamus; hisce enim modis, illi, quibus velle ad- iacer, at perficere non inueniunt, tan- quam in vmbaculo cucumerarij, sese ab ardenti molestia appetituum inor- dinatorum tutantur; quo ita aliquid Dei, quantumcunque illud crudum, & indigestum fuerit, venentur. vt insuper, sicut lupinæ fami, quæ pellem, carnem cum cute, pilis, & ossibus deuorat; ita ipsis quoquo modo, quidquid tandem aliquid diuinæ olentiæ habuerit, dulce, & saporosum videatur.

Verùm hoc loco & statu, in quo my- sticus in vnitate vnum est, longè aliter procedendum erit; & mundum ab im- mundo, pretiosum à vili, spirituale ab animali, operationes conformes ad nunc præsens, à generali tali quali inhæsiōe, separari debent. *b* & hoc ideo, tum quod [cognitio *c* quæ de Deo ha- betur communiter, sit imperfectissi- ma;] tum quod [à conceptione *d* vni- uersali, non fiat motus, & actio;] tum quod quies, quæ fit per modum obli- uionis, & inhæsiōis, motu, & actione

V u 2

pri-

a De quibus prima part. decis. 6. 7. & 8. *b* Hic art. 5. *c* S. Thom. l. 3. cont. Gent. c. 38. d l. 2. cont. Gent. c. 4.

priuanus; extra boni communionem constituat. Vndè etiam hisce attentè consideratis, manifestè apparet, fruitionem, quæ per inhæsiōem, & ad Deum conuersionem assumitur; esse otio, tædio, & obscuritati internæ, ac distractionum facilitati, expositam: prout indies propria experientia gustare poterit, qui in incertum currit, quasi aërem verberans; quin imò, ea vel maxime de causa, vsque ad summum spiritus diuini, in statu vnionis sit relapsus ad soleitatem propriam; vt eius viuaci carentia, quasi punctiōibus à torpore inhæsiōis, & generalis fruitionis euigilet.

Est ergò ipsa auersio, ab omnibus quæ Deus non sunt, quàm maxime necessaria; sicut etiam conuersio, seu recordatio ad eum, qui est super omnia: sed vt in conuersione ad Deum post primam bene-afficientiam ilicò quies, inhæsiō, seu fruitio assumatur, hoc omninò cauendum est. cum enim eiusmodi conuersio recenter subsequatur ipsam rerum materialium grossitiem per auersionem reiectam; concomitantem adhuc habet olentem materialium qualitatem aut imagines; vt vel ideò minus de Deo participant. [Bonum enim, in quibus perfectè inest, ea perfectè facit, & simplicia, atque integra bona. quæ verò minus eò participant, ea & minus perfectè sunt bona, & permixta propter boni priuationem.

At si conuersio, seu actualis Dei memoria, proueniret ex specie infusa, aut

ex præuia motione voluntatis, aut quocunque actu à Deo excitato; tum fruitionis tanta etiam foret viuacitas, & actio; vt nihil inutiles, & tædiosæ: sed operantis, & melius appetentis quietis, plurimum contineret. quod quamdiu factum non est, à nobis tanquam cooperatoribus Dei, suppleri debet, & ipsa conuersio, in eaque præfens bene-affici, non per actum quietis concludi, sed per extensiones, vel supra, vel infra, vel sinistrorsum, vel dextrorsum, vel motu recto, vel obliquo, aut circulari, in spiritali alleuiatione suspendi, & subtilizari; moderatè tamen, ne dum falsum otium deuitare studet, nimia operatione, aut caput debilitet, aut etiam intra se regnum Dei existens, prætereat. & ideò hæc tranquilla cooperatione præstanda erunt; quousque si Hic, & Nunc Deo placuerit, & hæc, & seipsam mens excedat, superetque.

Generalis itaq; hic modus fruitionis per conuersionem, & inhæsiōem debet, & potest caueri. debet quidem, eò quod naturalis actiuitas proprii spiritus generali conceptu non satis allecta, ad alia quæuis placencia soleat vagari. ideò per operationes expressas, seu verba interna locutionesvè, seipsum excitare, & in actione sustentare ac alere debet: quousque in progressu, amore inimis actuato, fruitionem liceat absq; distractione phantasmatum vsu, seu quoquo tandem discursu, imperturbatè, continuare. vt latius dictū est infra. *b* potest verò fruitio, quæ fit per firmam inhæsiōem,

a Dion. de diu. nom. c. 4. *b* Hic art. 5. & decis. 6.

tionem ; caeteri : quia duntaxat iam communicati consortij diuinæ naturæ [motus, seu operatio est a causa delectationis, quo ad omnia quæ in ipsa delectatione requiruntur, idque ob transmutationem boni delectabilis, & delectantis, quod in nobis fit successione partium, non autem totius.] & hinc iure merito talis motus est fons ipse, ex quo species mysticæ fabricantur, ad Nunc præsens operationis at peraccommo- dæ ; pro vt hic consequenter latius dicemus.

Fruitio unionis huius consistit in continua successione verbi mystici.

ARTICVLVS QVINTVS.

Licet [verbum Dei nihil habeat b formabile, quod esse etiam posset informe ;] longè tamen alia est ratio, in verbo nostro, quod frequenter est informe ; habens conceptum confusum, vel cogitationem volubilem, & incertam, ac veritatem inquirentem. Vndè [cogitatio nostra c perueniens ad id quod scimus (id est attingens obiectum) atque indè formata, verbum nostrum verum est : vel vt clarius, [tunc verbum d fit verum, quando illud, quod diximus volubili cogitatione iactari ad id quod scimus peruenerit, atque indè formatur, eius omnimodam similitudinem capiens.]

Facta ergò auersione, quæ dissimilitudinem aufert, & conuersione, quæ

pro obiecto ad actum fruitionis eliciendum, bonum repræsentat ; loco inhæSIONIS, & quietis ad fruendum, proferendum est verbum mentis, quod est conceptus interior, non auersionis, aut conuersionis ; sed illius ex conuersione adeptæ vitalis bene-afficientiæ : quæ per similitudinem sui in mente producta, subtiliùs, & ad perfectionem substantiæ spiritualis magis proportionatè, existit ; & per continuam operationem in diuina, vel latitudine, vel longitudine, vel sublimitate, vel profundo, vel in harum aliqua intimiùs a-ctuat, & bene-afficientiam, quæ vera fruitio est, eiusmodi operatione, alit, & conseruat. [operatio e enim est actio, & bonum substantiæ operantis.] eius autem [malum est, f quod absque modo, & proportionem se habet ad confluxum, scilicet actionis.] Mysticus ergò suo muneri satisfacit, quando pro re nata, & vt in præsentiarum fieri poterit, per donum intellectus (licet inadæquate, id est plus intelligendo quàm diligendo) procedit. & hoc vt magis euidentius fiat, considerandum est. quod [intellectus g fit potentia apprehensiuæ, voluntas verò appetitiua.] ita vt intellectus suo muneri satisfaciat cognoscendo, licet virtus appetitiua simul non excitetur, aut moueatur. quod sæpissimè fit. quando quidè potentiæ intellectus, & voluntatis sint realiter distinctæ. quæ verò [intellectus non moueat nisi h mediante appetitu.] [amoris i autem pas-

V u 3

sio

a 1.2.q.32.A.2.c. b S. Aug. l.15. de Trin. c.16. c Ibid. d Ibid. c.15. e S. Thom. l.2. Cont. Gent. c.91. f 1.p.q.48 A.5.c. g S. Thom. 1.p.q.82.A.4 ad 1. h S. Th. opusc. 35. i 2.2.q.27.A.2.c.